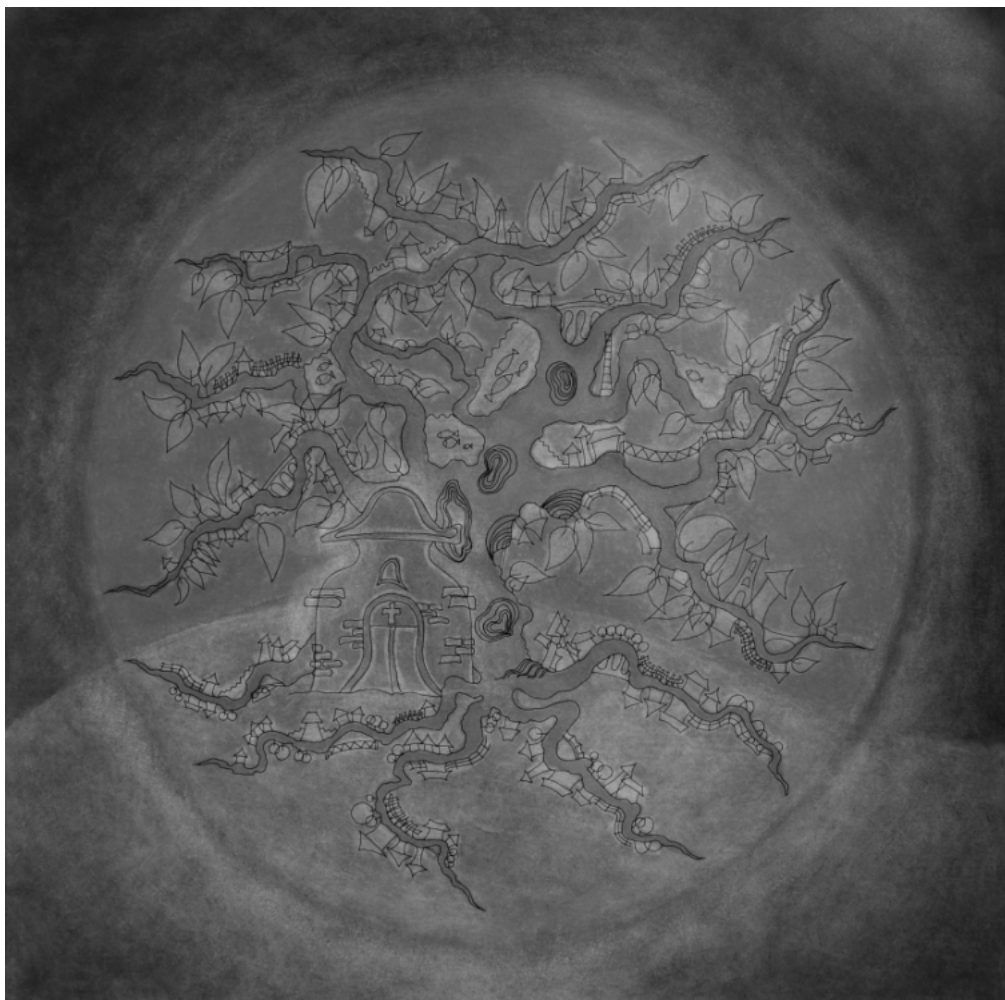

Hír-telen

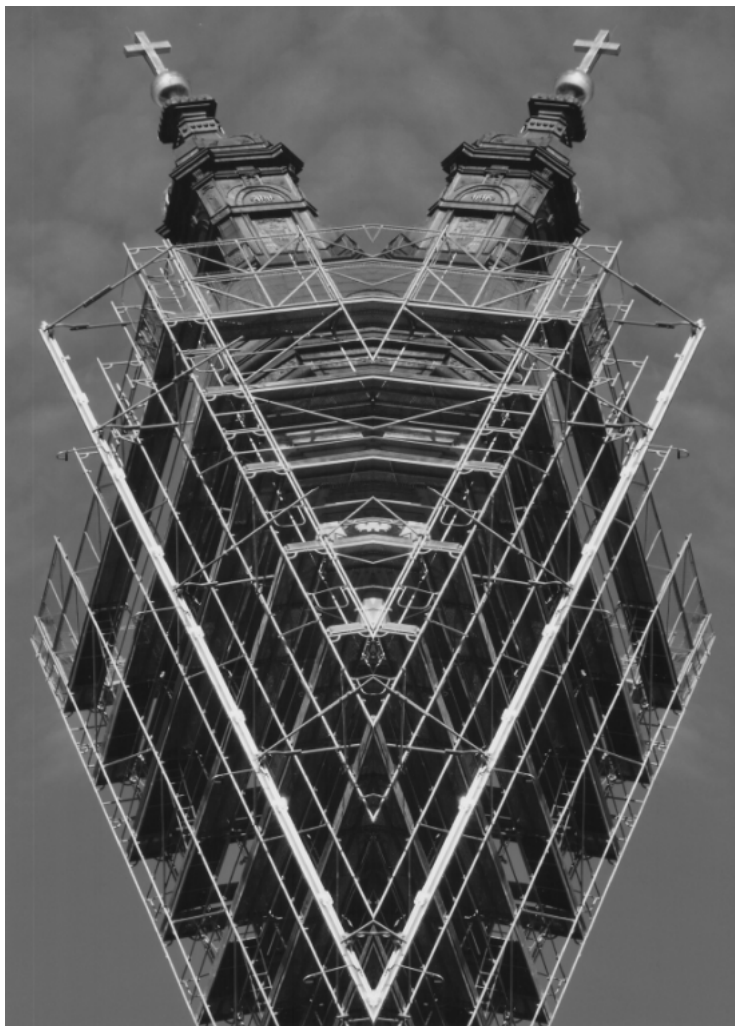
hírlevél

Bodnár Ildikó: Látóhatár (Bor István Iván-díj, 2011)

Majorvály Sz. Sándor festménye (II. helyezett, 2011)

Bartók Andrásné Gyöngyvér fotója (II. helyezett, 2011)

Kiss Bertalan festménye (III. helyezett, 2011)

„Még ifjú szívemben a lángsugarú nyár.”
(Petőfi Sándor: Szeptember végén)

Az idei pályázat díjkiosztó gálájára egy szép augusztusi napon, mikor a nap még izzott, forró lehelete verejtéket csalogatott, került sor.

A MAIT (10 éves) és a HAT (15 éves) évfordulóinak alkalmából „Ahol az utak találkoznak” címmel lehetett alkotásokat beküldeni.

105 értékes mű érkezett be vers, próza, festmény-grafika és fotó kategóriákban. Az elbírálók (Tamás István, Simon M. Veronika és Drozda Aranka) nem voltak könnyű helyzetben, mert a sok színű kavalkádból a legjobbakat kellett kiválasztaniuk.

A pályázók az ország számos településéről érkeztek, s izgatottan várták az eredményhirdetést, melyre a Civil Ház bordó-termében került sor 2011. 08. 19.-én.

Az első három helyezést elért pályaműveket Leskó Imre és Demény Zita előadásában hallhatták. A műsort Rubinstein Mónika gyönyörű hangja tette még hangulatosabbá.

A műsor után Szabó Sándor, a MAIT elnöke és Dr. Gaál Ernő a HAT elnöke átadta az okleveleket és a tárgyjutalmakat, melyeknek nagy részét L. Gál Mária ajánlotta fel (mandalák, külön köszönet a szép gesztusért).

A pályázat eredménye:

Vers kategória (elbírálta: Tamás István, költő, író):

1. helyezett (Aranytoll-díj): Jelige: Paris. Vers címe: Hol az utak találkoznak - Faludy György költőnek. Bornemisza Attila, Budapest.

A vers egy nagyon szép emléket állít a költők királyának Faludy Györgynek.

2. helyezett: Jelige: Befejezetlen ballada. Vers címe: Befejezetlen ballada a Találkozásról. Z. Farkas Erzsébet, Kazincbarcika.

A költő ajánlásából kiragadott négy sora mutatja meg számunkra a verset szeretőknél a mai valóságot, amiben oly sokan élünk. Ahhoz, hogy mégis tisztán értsük és érezzük a ballada mondanivalóját, azonosulnunk kell a szépen megírt írásmű egészével. Egy nagyon szép balladát olvashattam, amely mindenkihez szól...

„Miért lett a befejezett befejezetlen?

Miért állunk még az adott szóban szelíden?

Akarom? Erős szó, benne egy érzélem

mögötte csüggedés, szenvedés, értelem.”

3. helyezett: Jelige: Trianon. Vers címe: Határtalan gondolat. L. Gál Mária, Kótaj.

A vers rövidege ellenére sokatmondó és napjaink aktualitását hordozza magában. Az aggodás mellett a remény is benne él a versben. Újra és újra felszakítja bennünk a Trianoni sebet.

4. helyezett: Jelige: A cél felé... Vers címe: Álmodók. L. Gál Mária, Kótaj.
5. helyezett: Jelige: Sónhajok útja. Vers címe: Sónhajok útja. B. Riskó Irén, Nyíregyháza.
6. helyezett: Jelige: Köszöntő. Vers címe: Anyanyelvünk köszöntése. Szalay Anikó, Sajónémeti.
Nívódíj: Jelige: Lyricus Receptus. Vers címe: Kezed hangszere. Kisgyőry Szabó Zsolt, Kisgyőr.

Próza kategória:

1. helyezett (Aranypróza-díj): Jelige: Keresztapa. Címe: Réгимódi szerelem. Török Ferencné (T. Bognár Márta), Nyíregyháza.
2. helyezett: Jelige: Nagyapó. Címe: Nagyapó. Demény Zita, Komjáti.
3. helyezett: Jelige: Vackor. Címe: Nemsokára találkozunk. J. Simon Aranka, Miskolc.
4. helyezett: Jelige: Világító fény. Címe: Nyitott szívvel megemlékezve. Mohácsi Józsefné Zsóka, Miskolc.
5. helyezett: Jelige: Kék könnycsepp. Címe: Ahol az utak találkoznak. Klenczné Földi Irén, Pécs.
6. helyezett: Jelige: Álmodók álmodója. Címe: A jövő emlékében. Kocsondi Nelli, Keszthely.
Nívódíj: Jelige: Megtérés. Címe: Gyónás. K. Fekete István, Tiszalúc.

Festmény-grafika kategória (elbírálta: Simon M. Veronika Munkácsi-emlékérmes festőművész):

1. helyezett (Bor István Iván-díj): Jelige: Látóhatár. Bodnár Ildikó, Mályi.
Izgalmas, érdekes kép, sejtelmesen érzékelteti a látóhatárunk messzeségét, és a kicsinységünket. Amennyiben ezt szerette volna bemutatni alkotója, úgy telitalálat.
2. helyezett: Jelige: Én vagyok az út! Majorváry Szabó Sándor, Komjáti.
Ehhez a képhez nem kell sem magyarázat, sem útmutató, magáért beszél az ábrázolt jelenet. Mindenki magára veheti: vagy elutasítja, vagy elfogadja Jézus útmutatását, de bizonyosan mindenki érti a képet!
3. helyezett: Jelige: 1239. Kiss Bertalan, Budapest.
Szép színvilágú, mozgalmas festmény.
4. helyezett: Jelige: Válaszút. A kép címe: Oltalom. Ábrahám Béla, Szekszárd.
Jó témát választott a kép alkotója, mindnyájunknak felteszi a kérdést, melyik úton érdemes tovább haladni? A téma választása mellett jól sikerült technikailag is a festmény kivitelezése.

5. helyezett: Jelige: Erdei út. Brungelné Kálmán Mária, Miskolc.

Igen jó tájkép részlet, se nem sok, se nem kevés!

Sajnos a képről készített fotó nem segített bennünket abban, hogy e tájképet mélységében elemezni tudjuk, ebben a „digitális kép világban” igyekezni kellene jobb minőségű fotókat készíteni az alkotásokról, hiszen lehetséges az, hogy egy nagyobb felbontású fotó 1-2 helyezést is számíthat a festmények értékelésénél.

6. helyezett: Jelige: Beste. Szurdoki Judit, Miskolc.

A kép címe, érdekes magyarázatot ad a festménynek! Ez egy meditatív kép a címe alapján, de lehet egy tájkép címe, ahol utak futnak össze...

A felsorolt lehetőségek még nem merítik ki a variációkat, és minden esetben más megítélés alá esik a véleményezés, hogy mennyire sikerült ábrázolni a kívánt eseményt!

Nívódíj: A viaszképek sorozat. Papp Judit, Pécs.

A viasz képek alkotója évről évre fejlődik, gratulálunk neki, de tudnia kell azt, hogy bármilyen varázslatosan szépek a viasz képek, ezek akkor is inkább iparművészeti alkotások, amik véletlenszerűen adják a végeredményt, és ráadásul nem bizonyítottan időt álló képek, nagy hideg, nagy meleg, penészedés árthatnak nekik.

Ismét ajánljuk, hogy hasonló képeket próbáljon meg létrehozni olaj technikával is.

Fotó kategória (elbírálta: Drozda Aranka, művelődési ház-vezető, Tarcfal):

1. helyezett (Aranyfotó-díj): Jelige és a kép címe: Nagy találkozás. Bartók Andrásné Gyöngyvér, Leányfalu.

A kép mélységes dráma. Egyetlen kattintással láttatja a fotós a múltat, a jelent és a jövőt. A múlt rendezett külsejű öregura a jelen pénztelenségének megoldáskeresője közepette óvó mozdulattal védi a kutyakölyköt, a jövő megtestesítőjét. Az utak találkoztak! A pályázati kiírás gondolatának tökéletes megjelenítése.

2. helyezett: Jelige és a kép címe: Egy az út, egy az Isten. Bartók Andrásné Gyöngyvér, Leányfalu.

Látványos technikai módszert alkalmazva érte el a fotós a különleges látványt. Mértani pontosságú megoldás.

3. helyezett: Jelige és a kép címe: Stáció. Kiss Enikő, Budapest.

Természet alkotta sziklarajzolat ügyesen megválasztott pozícióból való fotózása segítségével éri el a címben megfogalmazott látványt.

4. helyezett: Jelige: Merengő. Tóth Zita Aranka, Pakod.

A fotós remekül „elkapta” a naplemente azon pillanatát, melyen az éppen lebukott nap láthatatlan ugyan, de még sejthető, hisz derengő fénye még megvilágítja a tájat. Csodálatos kékbe burkolva mindent.

5. helyezett: Jelige és a kép címe: Minden út összefut! Bartók Andrásné Gyöngyvér, Leányfalu.

A mandala forma mintázata, mintha egy település rajz nagy távlatból való fotózása révén született kép lenne. Fantáziát megmozgató alkotás.

6. helyezett: Jelige: Érintés és a kép címe. Demény Zita, Komjáti.

A naplemente egy érdekes és nagyon látványos pillanatát örökíti meg az alkotó. Rendkívüli türelem eredménye e kép.

Rögtönzött kiállítás keretében megtekinthetők voltak a nyertes festmények és fotók.

A helyezetteknek gratulálunk!

A díjkiosztó után Mohácsi Józsefné Zsóka, Vargáné Mohácsi Kinga és Mohácsy Dontáh Csaba közös könyvbemutatója következett. A „Mikor a fény utat tör” című kötetet Szabó Sándor méltatta és Dr. Vida János, a MAIT tiszteletbeli elnöke remek előadással verseket, prózákat adott elő belőle.

Gratulálunk a kötet szerzőinek!

Demény Zita

Az eredményhirdetés vendégei

Jubileumi műsor

A 2011-es év kiemelkedő jelentőségű volt mind a Hegyaljai Alkotók Társulása Egyesület mind a Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület életében. Mindkét egyesület fontos mérföldkőhöz érkezett. A HAT alapításának 15. míg a MAIT fennállásának 10. éves évfordulóját ünnepelte. A két testvérszervezet úgy döntött, hogy a fontos jubileumról közös ünnepségen emlékeznek meg.

Az előkészületi munkálatok nem voltak zavarmentesek. Eredetileg az ünnepség helyszíne a szerencsi Rákóczi Vár színházterme lett volna, azonban a Vár rekonstrukciós munkálatai elhúzódtak s emiatt át kellett tenni a helyszínt a Bocskai István Gimnázium aulájába. Az időpontot is többször módosítani kellett, végül június 11-ére esett a választás. Ez szombati nap volt s mint hétvége jól illeszkedett az ünnepi műsorhoz valamint az emberek szabadidejéhez.

A program 14 órakor a Himnusz hangjaival kezdődött. Jó ötletnek bizonyult, hogy nem gépi zenéről hallgattuk meg a nemzeti imádságunkat, hanem a résztvevők élőben elénekelték. Meghitt hangulat alakult ki már a kezdet ünnepélyesre sikeredett. Jó volt látni a csillogó szemeket. Ezt követően ünnepi köszöntőt mondott Gaál Ernő a HAT elnöke, majd Ringer István tárogatójátékában gyönyörködhattünk. Ő szebbnél szebb magyar nótákat és egyéb zeneszámokat adott elő s délután és az est folyamán többször szórakoztatta a közönséget. A legelső vers ami elhangzott Maria Rilketől a Te vagy az örökös című műve volt Schlosserné Báthory Piroska előadásában.

A rendezvényt megnyitotta Dr. Egely Zsolt alpolgármester. Elismerően szólt a 15 éves HAT-ról és a 10 éves MAIT-ról meg egyáltalán arról a munkáról amit a két szervezet végez. Elmondotta, hogy már az is elismerésre méltó, hogy ilyen hosszú ideig regnáljanak nonprofit szervezetek. Ezt követően Gaál Ernő a HAT munkájáról Majorváry Szabó Sándor pedig a MAIT tevékenységéről szólt. Mindketten bemutatták szervezetüket a közönségnek. Ezt követően irodalmi műsor hangzott el a HAT - MAIT versekből. Előadók voltak Mihályi Jánosné Radnóti díjas versmondó, aki Belinszkyé Nagy Irén egyik versét szavalta el, Németh Sándor budapesti előadóművész, aki több mint tíz verset adott elő két részletben. Ugyancsak két részre bontva mondtak verset a Bocskai István Gimnázium diákjai. Az irodalmi gála egy óra húsz percig tartott és nagy sikere volt.

...Mind a HAT, mind a MAIT vezetése úgy döntött jóval az ünnepség megrendezése előtt, hogy legaktívabb tagjait valamilyen módon elismeri és ezt az elismerést a széles nyilvánosság előtt a jubileumi rendezvényen adja át és hirdeti ki. Ez így is történt. A HAT díszokleveleket osztott, a MAIT pedig különböző díjakat adott át.

Az embereknél szokás, hogy ha bizonyos kor elérését tortával ünneplik meg. Mi úgy gondoltuk, hogy ezt a szokást szervezeteknél is lehet alkalmazni. Két tortát csináltattunk. Az egyik diabetikus volt kifejezetten azzal a céllal, hogy cukorbeteg is fogyaszthassák.

A tortaszelés kiemelt programpont volt a műsorban félig-meddig szabad program. Mindenki megkapta a saját adagját és amíg az utolsó szelet is el nem fogyott addig szünet volt, a köztötségeket feloldottuk.

Az egy órás tortaszünet után következtek a bemutatkozások. Az ország sok pontjáról érkezett vendégeink lehetőséget kaptak, hogy megmutassák magukat. Eredetileg két perc jutott egy személyre, ez alatt elmondhatták egy versüket vagy magukról szólhattak néhány mondatot. Később már nem ragaszkodtunk az időkorláthoz, mindenki addig mutatkozott be, amíg akart.

Eddig nem szóltam a kiállításról pedig a délelőtti órától kezdődően sok kép került fel az aula rácsozatos falára. Volt közöttük festmény, grafika, foto, de állított ki üvegfestő is. A kiállítást Dr. Vida János nyitotta meg. Neki volt még fellépése ezen túlmenően is, elénekelte az egyik népszerű Walesi népdalt: „Már keresztem vállra vettem”.

Visszajelzések szerint sikeres volt a születésnap partink. Ehhez hozzájárult a jó szervezés is. Gondoskodtunk a vendégek állomásról történő be- és kiszállításáról, étkezéssel, szállásról, volt szendvicskészítés, ital kiszolgálás igény szerint. Az ünnepség a Székely himnusz dallamával (éneklés, tárogatókísérettel) ért véget.

Dr. Gaál Ernő

Dr. Gaál Ernő és Szabó Sándor

A mi táborunk

Vonatunk halad a forró csöndben. Nyoma sincs az egykor zöldellő búza-, árpamezőknek, sárgán viruló repce tábláknak.

A még zöld kukoricaföldeket takaros szőlőültetvények feledtetik az utazóval, mint ahogy lassan feledésbe merülnek Tokaj írotáborai, azok élménydús, baráti percei is. De, mint ahogyan az utazó megőrzi a számára kedves-épületes látványt, úgy a táborozók is visznek valamit szellembe-szívbe rejtve.

Akadnak páran, akik elhozzák, megosztják élményeiket a mi közösségünkkel is. Amely közösség immár hetedik éve gyúródik egybe ahol a vonat most megáll; Tarcalon.

„A mi táborunk” a Hegyaljai Alkotók Társulása és a Magyar Alkotók Internetes Társasága Közhasznú Egyesület szervezésében Tarcál hegyközségben kerül megrendezésre.

Ide igyekszik most velem együtt néhány tollforgató...

Ezesetben Augusztus közepét követő öt napon át élvezzük az egykori mezőváros vendégszeretét... Célhoz érünk.

Programunk főbb pontjai előre meghatározottak, néhány évről-évre visszatérő. Az érkezés napján elszállásolás és vacsora után indul az ismerkedés, bemutatkozás.

Már a megérkezést követő napon képzőművészeink kiállítást rendeztek alkotásaikból, melynek megnyitására késő délután kerül sor a község érdeklődő polgárai jelenlétében.

Festmények, fotók, mandalák, textil és üvegre álmodott népművészeti alkotásokban gyönyörködhet a látogató.

Mindez a Hatputtonos Borfaluban még táborzárás után is megtekinthető.

„A mi táborunk” irodalmi és társművészeti tábor. Nem egy alkotó ír és fest is, vagy ír és fotóművész is egyben.

Fő témakörünk az írás, következésképpen az írással kapcsolatos bemutatkozások, beszélgetések, viták töltik ki a táborozás idejének nagy részét 16-25 fős létszámmal.

Állandó programunk a Bodrogkeresztúri Idősek Otthonában szervezett látogatás irodalmi műsorral. Saját alkotásainkkal lépünk fel. Nem túlzok, ha misszióként beszélek e szereplésünkről. Ápolásra, ellátásra szoruló, többnyire idős emberek hálás tekintetét látni megható és egyben fölemelő. És várnak, mindég visszavárnak minket. Meghatottságunktól, megilletődöttségtől száraz torokkal vettünk búcsút s nehéz volt a Tábor előadó termében méltó szavakkal összefoglalni e szép eseményt.

Talán a pincelátogatás varázslatos légköre, a borok, melyeket csülök-vacsora közben fogyasztottunk oldotta a kissé súlyos hangulatot. S természetes, hogy szép magyarnóták közös éneklésével zárult gazdag programi napunk. Igazán együtt voltunk rokonlelkületű emberek...

A tábor elhagyása előtti estén táborzáró gálaműsort adtunk, tisztelegve a község lakói előtt. E rendezvényen is saját alkotásainkból adtunk ízelítőt. A műsort követően, mely a Hatputtonos Borfaluban került megrendezésre szíves vendéglátáson vettünk részt, ízletes pincepörköltöt és finom hegyaljai borokat fogyasztva.

Mint már említettem, hetedik alkalommal rendeztük Tarcalon alkotótáborunkat. Az a mag, amely évről-évre megjelenik, mindenkor megígéri, hogy „jövőre ugyanitt” találkozunk.

Akiknek módjában áll, meg is teszik ezt. Évről-évre látunk új arcokat is. Olyanokat, akik néhány versüket kívánják megmutatni, azokról bírálatot hallani. Mert „A mi táborunk” ilyen.

Meghallgatjuk egymást, bírálunk is, de azt is elmondjuk: hogyan alkoss, helyesen... Ez alkalommal forró nyár ragyogott reánk. Esetenként akadt forró hangulat is. Amikor az Irodalom, az Alkotók társadalmi helyzetéről, elfogadottságáról beszéltünk. Nem meghatározói, ám alakítói akarunk lenni saját és az utánunk színre lépők sorsának is. Mi úgy várunk el, hogy adunk is. Tudásunkból, szellemi erőinkből, hogy újra és újra lássunk csillogó szemeket és megfoghassuk egymás kezét.

E gondolatokkal utazunk a későnyári délelőttben ki-ki otthona és reményei felé!

Bari Gábor

A Tábor résztvevői

Bornemisza Attila: Hol az utak találkoznak (Aranytoll-díj, 2011)
Faludy György költőnek

Mert kimondtad a szót az árvát
amikor a Haza nem figyelt Rád
s amikor a hálátlan világ elejtett
amikor naptűvel kezelték a kertet
amikor végre a fény is felszikrázott
amikor a Haza már békében ázott
amikor a fényben újra megfürödve
költő szíved az égre felemelte
akkor már a szavad nem lett többé árva
akkorra a szíved a házáért várva
egy szót dobogott: hazaszeretet
amikor Csillagra tették Nevedet
Azóta érzem én Napvédjegy erezet
Azóta tudom én a legnagyobb Nevet
Költöm vagy és voltál örökké a fényben
Parnasszus csúcsain a legmagasabb Égben
Jó költőm verseid folyanak mint patak
fényes szép rímeid bennünk forrást fakaszt
kis kocsmák embere is érti éneked
a legkisebb árva is dúdolja versedet
Mert kimondta egykor Isten a szavakat
azóta duzzadnak benned a szent szavak
Kimondta: Talentum s vers lett minden imád
fénylő tekintettel figyel Rád a világ
Nagy költő felelj hát minden szó a tied
Kísérje verseid örök emlékezet
Lángbetűid úsznak fenn a magyar égen
szeretünk-idézünk Téged nagyon régen
Kék égből zöld színre váltson most az ének
Drágakő a szép szó a költő szívének
A betűk mint szolgák Tőled alázkodnak

Hol az utak találkoznak

T. Bognár Márta: Régimódi szerelem (Aranypróza-díj, 2011)

- Tessék - szólt ki az ügyvéd a bátortalan kopogtatásra.
Sára félszegen belépett, becsukta az ajtót, és megállt.
- Jó napot kívánok - köszönt halkán.
- Isten hozta, kisasszony. Már vártam. De jöjjön közelebb és foglaljon helyet - intett dr. Sallay József az íróasztala előtti kényelmes székre.
Sára kicsit körülményesen leült a szék szélére.
- Köszönöm - lehelte, szinte hangtalanul - és várta az ügyvéd további kérdéseit.
- Ugye, nem mindig ilyen halk szavú, kisasszony? - kérdezte a férfi mosolyogva.
- Nem, csak úgy meg vagyok hatva, hogy az ügyvéd úr fogadni szíveskedett, hiszen mindenki tudja, hogy ön a város legelső szaktekintélye.
- Ezt bóknak is vehetném, Sára kisasszony - mosolygott ismét Sallay doktor.
- Nem is tudtam, hogy az ügyvéd úr a nevemet is tudja - pirult el Sára.
- Azt hitte, hogy egy teljesen idegen titkárnőt fogok alkalmazni? Nem, kedvesem. Érdeklődtem maga felől és a legjobbnak találtam a sok jelentkező között.
- Tehát elnyertem a titkárnői pályázatot? - kérdezte Sára még mindig a legnagyobb zavarban, de csillogó szemekkel nézett az ügyvédre. - Nagyon köszönöm. ígérem, meg lesz elégedve a munkámmal.
- Azt el is várom, mert nálam a pontosság, a precíz munka és a kellő odafigyelés a legfontosabb. Nagyon igényes vagyok a kezemből kikerült munka minőségére, minden szempontból.
- Iparkodom megfelelni a követelményeknek - mondta Sára és most már széles mosoly terült el az arcán, kimutatva hófehér gyöngy-fogait. Ezután megbeszélést a munkabeosztást, a feltételeket és a fizetést. Sára nagyon elégedett volt mindennel -, főleg a felajánlott összeggel. Álmában sem gondolta volna, hogy ennyi pénzt fog kapni. Az, hogy alaposan meg kell érte dolgoznia, az számára természetes volt. Szeretett és tudott is dolgozni, és szüksége is volt mind a pénzre, mind az elfoglaltságra. Egyedül élt -, a szülei pár éve spanyol-náthában haltak meg -, és magának kellett fizetnie szűkre szabott kis szobácskáját. Elgondolta, hogy az első fizetéséből tud magának venni egy pár jobb ruhát -, aztán spórolni fog és egy nagyobb szobát fog keresni. És holnap reggeltől ezzel a szimpatikus emberrel fog dolgozni. Ó, hogy fogják irigyelni a barátnői, ha megtudják, hogy dr. Sallay lesz a munkaadója. Az ügyvéd úr pedig végig dolgozta a napot - ahogy szokta -, de mindegyre egy ibolya-szempár ragyogott rá a semmiből. Sára. Nem is annyira szokatlan ez a név, hiszen azt is tudta, hogy a lány zsidó. De őt nem érdekli, fő az, hogy nagyon tisztességes, jó munkaerőnek mutatták be neki a barátai, mikor utána-érdeklődött. És milyen kedves, szerény, nem öltözik feltűnően, de tudja, mi áll neki a legjobban. Most is ez a fehér-fekete kombinációjú ruhája mindent eltakar és mégis mindent megmutat. Sallaynak pedig jó szeme volt a női szépséget illetően...

- Jóska! Jó lesz vigyáznod, nehogy elkapjon a hév. Az ilyen lány nem könnyű nőcske. Vigyázz, mert elveszíthétsz egy jó munkaerőnek ígérkező társat. - figyelmeztette magát és megpróbált ismét a munkájába mélyedni.

Másnap reggel kirobbanó boldogsággal köszönt Sára „jó reggelt”, főnökének. Sietve levette kabátkáját és máris vette a jegyzetfüzetét, hogy azonnal munkához láthasson. Jóska pedig sétálva diktált Sárának és közben nagyokat szippantott az enyhe levendula-illatú levegőből...

- Minden nagyon jól alakul - gondolta munka-végeztével. Valóban igazi kincset találtam, hiszen ez a lány gyorsan, hibátlanul ír és úgy veszem észre, nem ismer fáradságot. És milyen kellemes teremtés. Jó lesz vele dolgoznom.

Sára is elégedetten, mosolyogva ment hazafelé. Közben betért a sarki boltba, vacsorára valót vásárolni. Nem volt igényes az étkezésre, ezért gyorsan bekapott otthon pár falatot, majd megfürdött és leült az egyetlen karosszékbe és olvasni kezdett.

- Érdekes! Mi van ennek a könyvnek a lapjaival, hogy minduntalan egy sötétbarna szempár pillant rám a sorok közül?... Ejnye, Sára! Csak nem ábrándozol? Mit nem gondolsz? Az ügyvéd úr a kenyéradó gazdád, hát vigyázz még a gondolataidra is! Nem vagytok ti egymáshoz valók...Márpedig nekem a tisztesség a legfőbb elvem - zárta le a magával folytatott vitát Sára, majd lefeküdt és aludni próbált. Igen ám, csak hogy az a huncut hold minduntalan beragyogott az ablakon és szegény lányt felébresztette, bármilyen szorosan zárta is le hosszú fekete szempilláit.

Reggel ugyan kicsit álmosan ébredt, de kimosta szeméből az álmot és sietett a munkahelyére. Már szinte úgy érezte, mintha mindig is itt dolgozott volna. Dr. Sallay is úgy fogadta, mint egy megszokott munkaerőt. Elhatározta, hogy ma nagyobb tempót diktál és kipróbálja a lány munkabíró képességét. De hiába volt minden, Sára délután is ugyanolyan üdén állt fel asztalától, mint reggel, mikor leült. Így ment ez hónapokig: Sallay doktor diktált, Sára pontosan, precízen teljesített.

- Ma különleges jó kedvem van - mondta egy nap az ügyvéd. - Sikerral zárult a per, amit már magával dolgoztunk fel, Sára, és ezt megünnepelni eljön most velem a Vesszősbe, ebédelni! Nincs ellentmondás! - szólt, mikor látta, hogy a lány vonakodik elfogadni a meghívást. - Én vagyok a főnök, és ezt vegye parancsnak - mosolygott a lányra.

Sára pirulva vette magára új kabátját, amit az ügyvéd segített rá. Sallayt újra megragadta az a kellemes levendula illat, amit mintha a lány sugárzott volna magából. A kabát felsegítése kicsit tovább tartott és egy enyhe ölelésnek is lehetett volna minősíteni -, de mindkettejüknek jól esett. Sára is elfelejtett tiltakozni.

- Egészségére! - emelte poharát dr. Sallay József, és koccintotta a lányéhoz.

- Az ön egészségére, ügyvéd úr, hiszen most az ön győzelmét ünnepeljük - válaszolta a lány és kis rózsaszín nyelvvel belenyalt a gyöngyöző italba. Soha nem ebédelt még ilyen előkelő helyen és az ital is idegen volt számára.

- Ezután minden nap itt fogunk ebédelni, és a fizetését is felemelem, mert tökéletes munkatársat találtam magában. Ennyi pedig kijár mindkettőnk sok munkája után. Ez a napiparancs második pontja - mosolygott ismét a férfi - látva a lány tágra nyílt kék szemét.

- Köszönöm - suttogta a lány - de nem lesz ebből önnek kellemetlensége, hiszen tudja, hogy...

- Ne folytassa, kérem! Nem érdekel senki véleménye. Önálló ember vagyok, azt teszem, amit jónak látok, és azzal ebédelek, aki nekem szimpatikus. És erről egy szót se többet! Harmadik parancs!

- Értettem - fogta most már mosolygósra a lány is a beszélgetést.

Teltek-múltak a hónapok, és egyszerre ébredtek annak tudatára, hogy ez már több, mint munkatársi kapcsolat. Sára már régen önálló lakásba költözött, amit Jóska vett neki, és nem volt titok senki előtt, hogy szeretik egymást és a kapcsolatuk nem sima együttlét -, ez már igazi szerelem. Persze, nem ment ez olyan simán, hiszen előbb a lány ellenállását kellett leküzdeni, aztán a közvélemény mende-mondáira fittyet hányni. Számolni kellett a ténnyel is, hogy sok klienset, barátot is elveszít emiatt a híres ügyvéd, de a szerelem efelett is szemet hunyt. Akik maradtak, azok hűségesen kitarítottak mellettük -, majd a régiek is lassan visszakoztak. Elismerték, hogy ezzel a kapcsolattal nem ronthatnak el semmit, csak visszakapnak egy kitűnő ügyvédet.

Minden szép és jó lett volna, de Jóska rokonai kijelentették, hogy egy zsidó lány soha nem kerülhet be a családba. Sok vita előzte meg ezt a kijelentést, de egyik fél sem engedett az álláspontjából. Így hát Jóska elvileg maradt otthon, Sára kialakított egy meleg fészket számukra, de ő is tudta, hogy feleség soha nem lehet belőle. El is fogadta, nem elégedetlenkedett, mert nagyon szerették egymást, és már túl voltak azon, hogy bárki is beleszólhasson az életük ilyenforma alakulásába. Talán még jobban is szerették egymást, mintha házasok lettek volna, hiszen ott - néha - az unalomba torkollik az összezártság, ők pedig megőrizték függetlenségüket, mégis egy test, egy lélek voltak. Teljes és tökéletes volt így az együttlétük: nappal dolgoztak, munka után várt rájuk a szerelmi fészek. Nem törődtek az emberek eleinte megnyilvánuló rosszalló tekintetével, jelszavuk volt, hogy minden csoda három napig tart, majd megszokják...

Jóska igen edzett ember volt, otthon a szobalány este kikészítette a nagy lavór vizet a kertbe - télen, nyáron - abban mosakodott minden reggel. Télen feltörte a jeget a víz felszínén, nem félt a hidegtől. Így edzette magát, azért is bírta azt a hatalmas munkamennyiséget hibátlanul feldolgozni, ami sikeres ügyvédi hírének volt köszönhető. És ott volt állandó segítője és szerelme: Sára...

Ám egyszer megtörtént a baj: Jóska tüdőgyulladást kapott. Iszonyú magas lázzal feküdt, testvérei ápolták, az orvos viszont szinte tehetetlen volt a hirtelen kórral szemben. Sára többször is megkísérelte, hogy meglátogassa szerelmes társát, de Jóska nővérei mindannyiszor elutasították.

- Soha nem lépheti át a ház küszöbét - hangoztatták még most is kitaróan. A láztól gyötört Jóska - ha voltak tiszta pillanatai - kérte őket, hogy engedjék be, de a két idős kisasszony -, akik a szemük fényének tekintették a jónevű, jó kiállítású ügyvéd-öccsüket, hajthatatlanok voltak. Nem és nem!!!

Büszkeségük, konokságuk még most sem lágyult meg...

Jóska állapota egyre romlott, majd eljött az a nap, amikor már a nővérek is látták, hogy ember itt már nem segíthet, megkérdezték hát, hogy nem akar-e papot hívni.

- Kérlek benneteket, hogy ne csak a papot hívassátok el, hanem a közjegyzőt és Sárát is - kérte őket elhaló hangon. Nővérei most már megtörve, de teljesítették kérését, megengedték, hogy az eltiltott Sára egyszer és utoljára átléphesse a házuk küszöbét. Tudták, érezték, hogy ez most már szeretett testvérüknek valóban az utolsó kérése. Csak azt nem értették, hogy minek kell ide közjegyző, hiszen úgy tudták, Jóska már régen megírta és lezárta a végrendeletét. De most már mindent megtettek a menni készülő testvérük kedvéért.

Megérkezett mindhárom meghívott. Jóska - testvérei segítségével - utolsó erejét összeszedve felült és így szólt:

- Bocsássátok meg mindannyian, amit ellenetek vétettem. Titeket, drága szeretett nővéreim pedig arra kérlek, hogy Sárát tekintsétek sógornőtöknek, mert itt, az anyaszentegyház színe előtt feleségül akarom őt venni, és minden ingó és ingatlan vagyonomnak örökösévé tenni. Sára! Akarsz a feleségem -, illetve egyben özvegyem lenni? Felelj itt és most!

Sára zokogva borult Jóska mellére és alig hallhatóan suttogta:

- Igen! De ne hagyj itt! Szeretlek, és mindig is szeretni foglak!

- Akkor hát, atyám, adjon össze bennünket, mint férjet és feleséget, mivel időközben Sára is katolizált aztán pedig adja fel az utolsó kenetet. Te pedig, barátom, írd meg a módosított és végső végrendeletemet, hogy még legyen erőm aláírni.

Az atya - könnyeivel küszködve - összeeskette őket az egyház szertartása szerint. Aztán az asszonyok kivonultak és Jóska meggyónt, megáldozott és megkapta az utolsókenetet is. ..A közjegyző közben elkészült az iratokkal, Jóska nagy nehezen aláírta, majd a nők segítségével visszafeküdt a párnáira, de Sára kezét el nem engedte. Tekintetük egymásba kapcsolódott, majd egy utolsó „szeretlek, bocsáss meg!” sóhajtással eltávozott Odaátra. Sára igazán most fogta fel hatalmas vesztségét, és hiába lett a város egyik leggazdagabb asszonya, ez őt nem érdekelte, zokogva borult szerelme lassan kihűlő testére...

Z. Farkas Erzsébet: Befejezetlen ballada a Találkozásról (II. helyezett, 2011)

Hol voltál, amikor a hajnal didergő pirkadó fényében
kiszüremelő könnyeimet megszelídíteni próbáltam?
Táskám mélyére pakoltam fájdalom ruháit, hogy
elinduljak emlékeim színhelyéről feledni magam?
Hol voltál, amikor belém zárt mámorom sikolyával
útra keltem keresztjeid csöndjében megbújt otthonomból?
Botladozva sajdukt bennem akaratom krisztustövis imája
magammal cipeltem, ami felém áradt szívnyilaidból.

Hol voltál, amikor megérkezésem borzongását
a nap ereje, a víz melege sem bírta felforrósítani?
Szív-hideg magányban emlékeim partjain sétáltam
vidám szóra vágytam, lüktető bensőmet halkan csitítottam.
Imáim fókusza Krisztus útján végigvezetett megostorozva,
tövissel koronázva, keresztet hordozva, keresztre feszítve
belehaltam fájdalomamba, hogy visszakapjam önmagam.
Ám szembejöttél velem, kérdőjelként fénylett fel új napom?

Csontjaimon keresztül éreztem veled létem, ujjongott lelkem,
mert nem kerestelek, az élet csodájaként mégis megtaláltalak.
A tegnapok váltott távolából szeretetéhesen táplálkozik
belőled görcsös magányom. Hol vagy? Mirtusz-koszorúm égette
sebeim naivan bevésték léted képeit napjaim perceibe.
Miért hittem akkor, hogy elégtél értem, miért dobbant újra
erősen meggyötört szívem? Miért érzem hangodat örök hiányomnak?
Miért reszketek, ha álmomban megsimogathatlak?

Szívemben régóta elnyomott vágy ébredt, mely lángra gyúlt
lobogva ég, csak éget. Művész műhelyed páholyából küldött
szavaid mégis lehűtöm, mert nem érted, nem is értheted
lelkem száguldásait, csordultig telt belső világom
mámorát. Itt vagy még? Elhalkulsz, hangszilánkot szór a szél!
Gondolataid elvesznek a semmibe, elhalkulsz...
üzeneteid megérkezve nézik az üres ablak nyitott kereteit.
Nem találsz, már messze jársz. És eddig hol voltál?

AJÁNLÁS

Miért lett a befejezett befejezetlen?

Miért állunk még az adott szóban szelíden?

Akarom? Erős szó, benne egy érzélem
mögötte csüggedés, szenvedés, értelem.

Vágyaimban oly sokszor sétálok veled
kérdőjelként kérdezem érzéseimet.

Demény Zita: Nagyapó (II. helyezett, 2011)

A hajnal még alig kelt, tornácon állva merengett a messzeségben.

- Ma igazán szép napunk lesz - s nagyokat szippantott a friss, szinte üdítő levegőből.
Zsebéből elővette kedvenc dohányát, Románcot meg a Kossuth-ot szívta, de a természet volt élető ereje, betöltötte egész lényét, mert erdész volt.

Ősz haja megcsillant a hold sugarában, amely ott üldögélt házuk felett.

A nyári szellő átsuhant a fenyő ágainak sűrűjén, mely a ház mellett, mint óriás
őrangyal emelkedett a magasba, s édes dallamot susogott.

Óvatosan lement a lépcsőn, kinyitva a tornác ajtaját, s meg nem állt a kapuig.

Egy újabb cigarettát vett elő, hosszú csontos újait megvilágította a gyufa fellobbanó
lángja.

Arcának ráncai és barázdái jól láthatóak voltak e apró felvillanásban.

Kopott kalapját a fejébe nyomta, s elindult. Vigan dudorászott amikor kocsi zörgésére
lett figyelmes.

- Jó reggelt Bérci bácsi!

- Jó reggelt neked is Gádszó! - szólt az öreg.

A kocsi bakján egy deres hajú cigány ült, nógatva szamarát, mely a kocsi elé volt
fogva.

- Hová mégy Gádszó?

- Jáj Bérci bácsi a mézőre szálmájirt, hogy az én kis csacsimnak legyen mit ennie.
Gyűjjön, oszt üjjön ide mellim a bákra, elviszem az erdőig.

- Köszönöm, az jó lesz.

Felült a kocsira, lassan bandukoltak.

A nap festeni kezdett ecsetjével égi pompát, aztán felöltötte tűzpiroslobogó palástját, s
köszöntötte a reggeli úrfit.

- Oszt mit mond Bérci bácsi, jú nap lesza mái?

- Gádszó! Gyönyörű napunk lesz.

- Akkor elig lesz májhd házagyünni délben - mondta a cigány.

- Elég lesz.

- Itthon vánnak a purgyik?

- Itthon Gádzsó, itthon hála Istennek! Nem is mennek vissza két hétig a nagyvárosba, nyaralnak.

Lassan a falu végéhez értek, a kis csacsi néha kiabált egyet köszöntve a reggelt.

- I-á, i-á, i-á.

- Ne búgján! Fél lármázod a falut.

- No Gádzsó állj csak meg itt, átmegyek a hídon a Jósva felett, arra megyek az erdőnek, mert szedni akarok egy kis szamócát a gyermekeimnek.

- Jó Bérci bácsi! Isten adja kendet!

- Téged is Gádzsó, téged is.

Leszállt a bakról, a vén cigány tovább haladt kocsijával.

Az öreg átment a hídon, s az erdő felé vette útját, majd fel a tetőre, s onnan a mezőre. Meg-megállt, szemügyre véve mindent. Nézte a fákat, bokrokat, nyíló virágokat, festői szépségű lombokat, hallgatta a madarak édes, szerelmes hangját, ahogy Istent köszöntötték.

A fűszálak meghajoltak a lába alatt, hódolva mint királyuk előtt. Lehajolt, egy csomó fűvet vett fel és megszagolta: „Éjszaka erre őzikék jártak, meg vaddisznó” - mondta magában.

Ahogy haladt a fűben apró kis szemek mosolyogtak rá, aztán egyre többen, hívogatva az arra tévedő vándort.

- No szedek egy kis csokrot az én galambocskáimnak.

Lehajolt, óvatosan szedte a friss, apró gyümölcsöket.

Majd egy hirtelen mozdulattal a zsebéből kivett zsineggel átkötötte, s a kalapja karimájához tűzte.

Tovább haladt, s egy szép fiatal fára lett figyelmes, amely a többiektől messze állva bólintott a nap melegében.

Nyári vadkörte, viszek ebből is, megtömve zsebeit a drága kincsből.

- Hogy fognak örülni, mindig is örültek neki, mint ahogy ő az, ő drága unokáinak. Két leánya volt, Márti és Erzsike, de Mártit szerette jobban, az ő kis Bercijét. Vágyott volna egy kis fiúcskára, de a felesége ikerterhessége elvitte a fiúcskát. Azután született az ő kis Mártikája, olyan volt mint ő. A nagyobbik leánya Erzsike komolyabb, megfontolt volt, akárcsak felesége.

Már vénlegénynek számított a faluban amikor megkérte felesége kezét.

Tehát a két leánytól három unoka született, Erzsikének kettő, egy fiú és egy leány. Az ő „kedves Mártikájának” egy leánykája. Az unokák közül pedig ez volt a kedvence, szertelen, pajkos és olyan huncut, mint ő. Ha mesélni kezdett, tátott szájjal hallgatta, s ha nem mókázott, akkor ő faragott meséket gyermekei nyelvén.

A nap egyre melegebben sütött, a verejték, mint égi harmat ült a homlokán. A pulóverjéből egy összegyűrt zsebkendőt vett elő, letörölte az apró cseppeket. Levette kardigánját, s felgyűrte inge úját, melyről a gombok valamilyen okból útra keltek, s eltűntek a fűszálak sűrűjében.

- No az anyjuk majd jól megszid engem megint - mondta hangosan.

Útját visszafelé vette, hogy minél hamarabb hazaérkezzen az ő drága szeretteihez.

A ház, amelyben lakott anyjukkal szép, takaros tornácos ház volt, egy szoba, konyha, padlás s egy különálló kis „sufni”, amelyben a szerszámok s egyéb dolgok sorakoztak. Közös udvarban három család lakott, középen a háborúban megözvegyült Mari néni, hosszú rendezett vályogházban, s a Jósva folyó szélén még egy család lakott.

Jól megvoltak egymással. A házak körül szép rendezett kertek díszeltek.

Az öregéknek volt még csirke és disznó óljuk, amelyben nevelgették állataikat. Tulajdonukat képezte még két kopár föld, szőlő a hegyoldalon, s egy erdőrész Szelcepusztán.

Szerettek itt élni.

A házban már élet volt amikor nagyapó megérkezett.

A konyhát méz édes kakaó illata, s frissen sült kenyér töltötte be.

- Nagyapó - szaladtak az öreghez unokái.

Édes gyermek kezek nyúltak feléje.

- Mit hoztál nekünk? - kérdezték szinte egyszerre.

- Szamócát, vadkörtét, s virágot... - mondta az öreg.

- Milyen illata van Nagyapó! - bújt hozzá egy szőke fürtű kisleány, amelynek apró kék szemében a szeretet fényei csillogtak.

- Nagyapó, nagyapó! Úgy szeretlek! - mondta a kisleány.

Az az ölébe kapta, s megcsókolta unokáját, aki nyaka köré fonta kezecskéit, s hatalmas pusztit nyomott Nagyapó arcára. Ebben a pillanatban egy hosszú barna hajú kisleány és barna hajú fiúcska szaladt és kapaszkodott az öreg lábaiba.

- Minket is vegyél fel!

Az öreg letette vadóc unokáját, hogy a másik két gyermeket is egymás után az ölébe vehesse.

- Nagyapó mesélj nekünk! - mondták a gyermekek.

- Nagyapó elfáradt, lefekszik most - szólt a nagymama a szobából - gyertek kimegyünk az udvarra, aztán megyünk szőnyeget súrolni a Jósvához.

- Hurrá! - mondták a gyerekek.

Csak a szőke kis vadóc maradt az öreg mellett.

- Papó, te olyan szép vagy! S úgy szeretlek... - mondta a gyermeki hang - én idebújok hozzád, s engedd, hogy hallgassam, ahogy alszol.

S Papó maga mellé fektette a kisleányt, az pedig szorosán odasimult nagyapja karjához.

- Olyan jó, hogy vagy nekem...

- Nekem is. De most már aludj, mert én is azt szeretnék.

- Már nem szólok Papó! Alszom, alszom... - susogta.

- Te Papó! Ne horkolj!...

- Nem horkolok. Csak aludj nyugodtan.

- Szeretlek! - szólt ismét a gyermek.

Az öreg arcán apró könnyecsek gördültek, ahogy nézte az ő kék szemű kis vadócát, amely kedvesen szuszogott mellette...

*Kisgyőry Szabó Zsolt: Kezed hangszere
(Nívódij, 2011)*

Vers dallamára, ugye, emlékszel?
Kezedből terem, mint vízparti nád-
síp sóhaja s gitárból szerenád
ihlette toll-varázs, író hangszer.

Hallgatod, mint lágy ritmust a dobban,
tisztn, csendesen, Te, komor költő -
Huszonhat fényév, egy emberöltő
téridőt úszik, füledbe dobban...

Szirénes ének-csókot violin-
kulcsol kezedre lant s okarina
csordul szívedre, sír: sok a rím a
szerelemittas sorok könnyein.

S papírra hullnak - echói gongnak -
akkordok... s kottád issza be, vakon
líra pendít tavaszt a szavakon,
hol a vers és zene találkoznak...

Jajongja búdat nagybögő, brácsa,
leked börtön-éjén halk fuvola-
szó pislákol - egyszer talán oda
csukódik szemeid rozsdás rácsa.

Vagy tán csillagod tüzére cseppen?
Már sorsodon csellózik pár perce
s zongorán lépked... a tíz ujj perce,
verslábakon áll, száz mora rebben...

Mint sólyom röpte, száll tova hangja
tubának, kürtnek, vad harsonának
véled... évek mennek, percek állnak
katonának - kong a szív harangja.

S vérző trombita torkán illan a
vág, míg elfújja szenvedély ízét,
némán zokog szaxofon, klarinét -
ajkadon alszik a csend illata...

Csak sírj, hegedű az est ölében,
ringass álmképpé... Míg hárfázik,
atomok húrjain fényt káprázik
arany cintányér-tested az égen.

Csak álmodj, zenélj, lantod érzi, ma
múzsáért kiált oboa, fagott! -
Kezed hangszere tintádba fagyott
szerelem, örök ars poetica.

*L. Gál Mária: Határtalan gondolat
(III. helyezett, 2011)*

Szemeimmel a távoli
messzeséget kutatom,
szárnyakat növesztve
repül gondolatom.

Mi lehet ott, a határon túl?
Hogy élnek ők, az elszakítottak?
Szeretnek, temetnek, terveznek,
s talán ugyanígy álmodoznak.

Amikor a Nap sugarai
nekifeszülnek a hömpölygő
szürkeségnek „vitorláí”
reményt adnak lelkeimnek.

Talán ott is, talán ők is
távolba merengve kutatnak,
messze-messze határon túlra
röpítik gondolataikat.

K. Fekete István: Gyónás (Nívódíj, 2011)

Közel ötven éve történt. Karácsony-este volt.

Én egy sámlin ültem a konyhában, édesanyám kezembe adta a tányérban lévő vacsorámat, az ölembe tettem és jóízűen ettem a véres és májas hurkát tört krumplival. Az egész család vacsorázott - amikor egy gyerekhang bekiáltott a nyitott verandán át: „Pisti! Gyössz gyónni?!”. A kérdés, mintha éles késként hatolt volna szívembe és néztem a tányéron még ott lévő vacsorám maradékát. Az apám törte meg a csendet: „Véres hurkát eszik, hogyan mehetne?”. De édesanyám, mintha apám szavait meg sem hallotta volna, kikiáltott a kérdezőnek: „De megyen ő - várjátok meg, amíg felöltözik!”. Ugyanis kiderült, hogy a két Tóth-fiú álldogál a veranda bejáratánál. Tóth Laci, aki két házzal mögöttünk lakott az utcában és Tóth Feri az unokatestvére, aki nekem is unokatestvérem és szintén utcabeli gyereknek számított. Gyertek be! - invitálta őket édesanyám. Nem megyünk - megvárjuk idekint - jött a válasz. Én gyorsan elköltöttem a vacsorámat - azaz két pofára ettem. Azért meg ne fulladj! - szolt rám az apám féltő aggodalommal. A vacsorámat elfogyasztván felvettem az ünneplőruhámat. A két bátyám kárörvendő vigyorral adott hangot igyekezetemnek - ugyanis őket nem hívták a Tóth-fiúk gyónni. Tóth Lacinak „Csülök” volt a beceneve. Azért kapta e disznóra emlékeztető nevet, mert ha futballoztunk a faluszéli Harangodparton, ami valójában libalegelő volt, labda helyett mindenkinek a lábát rúgta el. Közös unokatestvérünknek pedig „Stiglinc” volt a beceneve, mert ő meg arról vált híressé, hogy a madarak költőhelyeit, azaz fészkeiket előszeretettel fosztogatta. Elindultunk a koratéli estén, a Taktaharkányi Római katolikus templomba. Az utcai lámpák itt-ott halványan világítottak. Az úttest jégpáncéllá volt fagyva. Menni nem is igen tudtunk, inkább végigcsúszkáltuk az utat. Már én is túl voltam az elsőáldozáson, tehát tudtam a gyónás szabályait, de a templomot csak nagyon ritkán látogattam, egyrészt azért, mert soha nem hittem az evangéliumban - az Istenről és egyszülött fiáról hallottakat csak mesének véltem. Másrészt azért nem jártam az Isten házába, mert a tömjénfüsttől mindig a rosszullét környékezett. Odaérve a templom bejáratához, egyikünk lenyomta a természetes kilincset, de az ajtó nem nyílt. Ez zárva van - állapítottuk meg. Most mi tévők legyünk? - tanácstalanul álldogáltunk a templomajtónál. Gyerünk haza! - mondtam. Jó az ötlet - hagyta jóvá a két cimborám, de mit mondunk majd odahaza? Mert minket úgy küldtek el, hogy gyónás nélkül ne merjünk hazamenni. Gyerünk a parókiára! - döntött Csülök és Stiglinc. Én megpróbáltam lebeszélni őket, de nem járt eredménnyel. A két Tóth-fiú, eltökélten gyónni akart. A parókia nem volt kulcsra zárva, így hát benyitottunk. Tripeczki, a Tiszteletes úr, ott ült a bejáratnál szemben, egy asztal mellett a nappali szobában, könyvet olvasott. „Dicsértessék” - köszöntöttük a nagytiszteletű urat. A Jézus Krisztus - egészítette ki a köszönésünket a plébános. Mi járatban vagytok gyerekek? - kérdezte a közismerten mogorva ember, aki egyébként úgy prédikált, hogy attól a templom falai is megremegtek - borsódzott az ember háta. „Mi, Tiszteletes úr gyónni gyöttünk”

- szólalt meg egyikünk. Ilyenkor? - kérdezte a plébános. Miért nem jöttetek el délelőtt? - akkor volt mise. De előkerült a hátsó helyiségből Emma nővér - vagy talán már akkor is a helyiségben volt, amikor benyitottunk. Őt mindig csak Emi nővérnek szólította mindenki, így természetesen mi is. Nem a moziból jöttetek? - kérdezte Emi nővér gyanakvóan. Mi nem! - feleltük kórusban. Most menjetek szépen haza gyerekek - folytatta Emi nővér - majd Vízkeresztkor gyertek el, akkor lesz gyóntatás és áldozás is. Mi gyónás nélkül haza nem mehetünk, mert kikapunk anyutól - érvelt Csülök és Stiglinc. Én már mentem volna, fogtam az ajtó kilincsét, de ekkor váratlan dolog történt. A Tiszteletes úr az asztalra tette a fekete kötésű könyvet - bizonyára a Bibliát olvasta. Na jól van gyerekek - meggyóntatlak benneteket, ha már annyira akarjátok. Amíg én átöltözök, ti menjetek a sekrestye ajtajához, majd ott várjatok meg. Én fogom kinyitni az ajtót. És mi szót fogadván a plébános úrnak, a hátsó ajtónál, azaz a sekrestye bejárata előtt várahoztunk. De a pap igen komótosan öltözködött - odakint pedig fogcsikorgató hideg volt. Csülök és Stiglinc, talán hogy ne fázzanak, előbb csak lökdösték egymást, de aztán a lökdösődés átcsapott verekedésbe. Én próbáltam szétválasztani őket, de nem sikerült - így hát felhagytam a békéltetéssel. Egyszer csak a sötétből megszólalt a Tiszteletes úr: „Na nektek már legalább lesz mit meggyónnotok.” A két Tóth-fiú restelkedve vette tudomásul a plébános jelenlétét és gúnyos megjegyzését. De hiszen csak játszottunk - szabadkoztak. Nem elég, hogy az imént verekedtetek, most még hazudtok is - szólt ismét a plébános szigorúan. A sekrestyén át a templomba jutottunk. Emi nővér - aki idő közben megérkezett, néhány lámpát gyújtott. Én ekkor elcsodálkozva néztem a plébános urat, hogy a tiszteletünkre ünnepi-papi díszet öltött magára. Elfoglalta helyét a gyóntató fülkében, és kiszólt a kis ablakon, hogy aki elszánta magát, kezdheti a gyónást. Igen ám, de ki legyen az első? A két Tóth-fiú nem sokat teketóriázott. Te vagy az első - hozták tudomásomra. Nem volt mit tennem, elvégre is a nagytiszteletű urat nem illik megvárakoztatni. Letérdepeltem az imazsámolyra, imára kulcsoltam a kezem és már mondtam is a kötelező szöveget: „Gyónom a mindenható Istennek, Isten helyett neked lelki atyám, hogy utolsó gyónásom óta, a következő bűnöket követtem el.” Mikor gyóntál utoljára? - kérdezte a pap. Már nagyon régen - válaszoltam. Akkor jó sok bűnöd lehet - na sorold őket! Káromkodtam - és itt elhallgattam. Na mondd! - milyen bűnök terhelik még a lelkedet?! Nem fogadtam szót a szüleimnek - és megint elhallgattam. Nincs több bűnöd? Gondolkozz! Nekem nincs több bűnöm - feleltem - mielőtt egy nagyon hatásos szünetet tartottam. Na majd én segítek, hátha eszedbe jut még valami. Nem rajzoltál csúnyákat a kerítésre? - kérdezte szúrós tekintettel. Én nem - válaszoltam. És nem is gondoltál rá? - jött a következő kérdés. Nem én - és a nyomaték kedvéért a fejemet is megráztam. Na jól van - ha ennyi a bűnöd, hát ennyi. Elmondta, hogy hány Miatyánkot, Üdvözlégy-et és Hiszekegyet mondjak el az oltár előtt. Én engedelmesen letérdeltem az oltár elé, imára kulcsoltam a kezem és a Miatyánkot, annak is egy általam ismert rövidített változatát mormoltam magamban. Az Üdvözlégy és a Hiszekegy imádságokat nem tudtam, ma sem tudom, így hát azokat nem mondtam el.

De megunva az imádkozást, csak térdepeltem ott tovább, felállni még nem mertem, mert korainak véltem. Csak néztem az oltárt és oda-oda néztem Stiglincre, akit a Tisztelendő úr „vallatott”. És egyszer csak vége szakadt a nagy magányomnak, mert Stiglinc mellém térdepelt. Te már mind elmondtad? - kérdezte suttogva tőlem. Én már végeztem, de még térdepelek egy kicsit - mondtam. Sokat imádkoztál? Sokat - válaszoltam. Nekem is sokat kell. Három Miatyánkot, három Üdvözlégy-et meg három Hiszekegyet. Akkor imádkozz! - mondtam. És valóban úgy tett, talán egy két percig, mintha imádkozna, de Stiglinc újra megszólalt. Engem tovább faggatott, mint téged. Mert verekedtetek - mondtam. A tavalyi bűneimre is kíváncsi volt. És te elmondtad neki? Csak azt, ami eszembe jutott. Közben, Csülök a rangidős, úgy két évvel lehetett idősebb Stiglinctől és tőlem, befejezte a gyónást. Ő Stiglinc mellé térdepelt és azon nyomban vihogni kezdett. Ettől kezdve, mintha én ott se lettem volna, Stiglinc és Csülök úgy... elszórakoztak. A gyóntató papunk közben távozott és Emi nővér lépett be a templomba, a sekrestyében várta ki a rá váró lámpaoltást és a templom kulccsal történő bezárását. Én már éppen fel akartam állni, közöltem Stiglincel: „Na én megyek.” Várj még egy kicsit! Mindjárt megyünk mi is - mondta. Így hát a helyemen tovább térdepeltem. Stiglinc és Csülök nem hagytak fel egymás szórakoztatásával. Lökdösték egymást és már fékezetlenül röhögtek. Ekkor szólalt meg Emi nővér a hátunk mögött, úgy tűzlépcsényire a két padsor között: „Pokolfajzatok! Titeket az Ördög küldött ide az Isten házáat megszenségteleníteni. Azonnal takarodjatok ki innen és többé ide ne tegyétek be a lábatokat!” - rikoltozta. Nem volt mit tenni, mind a hárman egyszerre ugrottunk a talpunkra. Stiglinc és Csülök nem szívlelték meg Emi nővér korholó szavait. A torkuk szakadtából nevettek és továbbra is lökdösődve már a főbejáraton távoztunk - miközben Emi nővér szórta ránk átkait. Bevallom, én resteltem a dolgot, de ez a mi megítélésünkön már nem segített. Stiglinc és Csülök az egész utat hazafelé végig röhögtek - „jó multság volt”. Nem él már a Tisztelendő úr, se Emi nővér és Csülök is örök vadászmezőkre költözött. Stiglinc és én a nyugdíjas éveinket tapossuk. Stiglinc nem látogatja az Isten házáat - mint ahogyan én sem. Nem tudom, hogy ő hisz-e Istenben, de én igen.

Megtapasztaltam Isten létezését, amibe majdnem belehaltam. Esténként, elalvás előtt, imára kulcsolom a kezem és elmondok gondolatban három Miatyánkot - de néha eltévesztem a szöveget. Ha még egyszer gyónásra szánám el magam, nem egy papnak, hanem az egész emberiségnek gyónok majd. A számlát pedig a mindenható Istennél egyenlítem ki. Aki előtt nincs titkom, csak adósságom van - adóssága pedig Istennél mindenkinek van - csak sokan nem vesznek róla tudomást. Mert azon a feledhetetlen Karácsony-estén mindhármunktól megkérdezte az édesanyánk: „Meggyóntatok-e?”. Meg - volt a kielégítő válasz.

Mohácsi Józsefné Zsóka: Mikor a fény utat tör

A tavasz a föld a fény valahogy együtt össze is tartozik, a hosszú sötét borús tél után, olyan jól esik a fény a tavasz a kikelet a természetnek diadala. Az ember szívét öröm ujjongás tölti el, a napsugár a fény láttán, hogy gyönyörködjön mikor látom, hogy a növények hogy keresik a fényt és arra fordulnak.

A fény és a holnap Istené. Az emberé a ma, a jelen. Soha nem szabad aggódni a holnapért. Menekülésünk idején sok felé megfordultunk, ezért sok gyermekkori emlékem megmaradt, és jut eszembe.

Nagy élmény maradt bennem a fénnel kapcsolatban, hogy 6-7 évig laktunk Dévától 30 km-re, és akkor még nem volt villany a községben. Óriási hegy lábánál volt egy bányász kolónia. Lakosai felásták körbe a földet, és beültették. Olyan sötét komor volt minden, mintha őserdei sötétség lenne.

Nagy ünnep volt mikor végre bevezették az áramot és a villanyfény beragyogta a lakást, az utcát. Az utcai villanyfény miatt mi gyerekek nem akartunk este bemenni lefeküdni. Édesanyám is kenyeret sütött egy egész hétre valót a közös, nagy utcai kemencében.

Szerettem a frissen sült kenyér illatát, még most is összefut a nyál a számban tőle. De mégis, mégis a legszebb emlék az életemben édesapám gyűrűs keze. Két nagy fénylő csillogó gyémánt arany gyűrűnek fényessége lebeg a tudatom emlékeibe, csodálatos szép kezei voltak, hosszú finom ujjai, szerettem belebújni a tenyerébe. Édesapámtól való elszakadás a keze miatt viselt meg a legjobban. Kolozsváron a szülészeti klinikán volt főorvos. Regáti román bolyán (azt hiszem valami földesúr félét jelent) volt. Anyuka székely magyar szülésznő volt a klinikán, gyönyörű szép volt. Román édesapám szüleinek villájában éltünk 7 évig. Nagyvonalú, csillogó fényességben, jómódban. Sajnos a román nagyszülők nem bírták, nem tudták elviselni, hogy egyetlen örököse a nagybirtoknak magyar származású legyen. Szegény édesanyámat sokat gyötörték, azon mesterkedtek, hogy elváljanak, ami 7 év házasság után sikerült is. Így kerültem anyukámmal a Székelyföldre egy kis poros dimbesdombos, szurdokos faluba.

Csak édesapám keze maradt meg emlékembe, ahogy kitárt keze magához szorított, ahogy simogatott, tudtam, hogy kezei védelmeztek, bátorítottak, fegyelmeztek, terelgettek, és szeretettel ölelt át. Az édesapám fényes gyűrűs keze még most 70 éves koromban is szép emlékem, még ma is ha látok egy szép férfi kezét megcsodálom, megbámulom és édesapámat jutatja eszembe, melegséggel önti el a szívem.

Amíg a hegy lábánál laktunk élvezhettük a frissítő jó levegőt. Általában délutánonként a szél gyakran feltámadt és hirtelen nagy szélvihar söpört végig az utcán. A magas hegy miatt hamar sötétedett. Mi az utca 10-15 gyerekei nem féltünk a dörgéstől, a villámlástól, sőt tetszett nekünk a fény születésének e csodálatos látványa, amint végig cikkázott az égen. Amíg villámlott nem mentünk haza, csoportokba ülve gyönyörködve bámultuk a csodálatos, félelmetes fényáradatot. Máskor meg

csoportosan mentünk a piacra, volt köztünk egy nagyon szegény sorban élő 12 év körüli fiúcska, örökké éhes volt.

Áron (ez volt a neve) egyszer hozott a markába 20 banit, olyan 20 fillér lehetett. Nézegettük a piaci finomságokat.

– Na én megyek – mondta Áron kipirult arccal. – Egyszerre kérdeztük:

– Hová mész?

Kis rongyos kabátujával végig túrta illetve törölte a szipogó orrát.

– Hát hová? – Kérdeztük újra kesernyés fintorral.

– Éhes vagyok, van pénzem, és van ott sütemény vagy kürtöskalács, és veszek. – Int a fejével a pult felé.

Mi a kamaszodó gyerekek öntelten, csúnyán röhögni kezdtünk, mert tudtuk, hogy a 20 bani még egy fél darab süteményre sem elég.

A dús gazdag édesapám házunk tája jutott eszembe, emlékszem a ragyogó fényárban úszó ebédlő pultra, a kirakott süteményeknek a fele mindig a moslékba került, és most mi lányok fiúk kuncogva lestük, hogy a szegény utcagyerek Áronocska piszkos ruhában, borzos hajjal elindul 20 fillérjével süteményt venni. Vártuk hogy fogják majd elzavarni. Átment egy másik pulthoz a sok finomsághoz. Néztük ahogy borzasan kinyitotta a markát, hogy mit kaphat ezért a pénzért, kérdezte az eladó nénit. Kíváncsian feszülten lestük, hogy mi lesz most?

A pult mögött lévő asszony megkérdezte, hogy melyik süteményből szeretnél? Az eladó néni becsomagolt vagy három nagy kürtös kalácsot, elvette a pénzt és meglepetésünkre 4 db nagyobb pénzt is visszaadott. A sütemény ára tízszerese volt, és a 20 baninak a tízszeresét adta vissza. Viszont az eladó jósága ingyen volt, a szeretete mindennek a húszszorosa.

A mi kuncogásunk hirtelen abbamaradt, elszégyelltük magunkat, és mi lányok szipogni, sírni kezdtünk látva a kisfiú Áron boldog, ragyogó, sugárzó arcát az örömtől.

Vargáné Mohácsi Kinga: Halk kopogás

Az egyik nagyvárosban egy nyári hétvégén zenei fesztivál volt. Szállodák, kiadó szobák már jó előre mind le voltak foglalva. Milliónyi ember többségében fiatalok, táncoltak, mulattak, szórakoztak napokig a fülsiketítő hangzavarban. A zenekarok sorba váltották egymást a színpadokon. Közben persze nem maradhatott el a forró napsütésben a különböző italok fogyasztása sem.

Estére a sok tánctól, italtól, s főleg az egész napos hangos zenétől ki erre, ki arra, szállodákba, panziókba, sátrakba igyekeztek meghúzódní a fiatalok „természetesen” nem egyedül. Így éjszakára ha „másképpen” is, de folytatódott a mulatozás. Hisz a legtöbb ember számára az egyetlen hely – a Mennyet kivéve – ahol az ember tökéletes biztonságban lehet a szerelem és a szex minden veszélyétől és nyugtalanságától – a pokol lehet.

Csak Kristóf feküdt egyedül szobájában, keseregve gondolva szerelmére, aki a fesztivál ideje alatt, otthagyta őt egy másik fiúért. Mikor hajnak felé végre minden elcsendesedett, s legtöbben már aludtak, Kristóf hirtelen kopogtatásra ébredt. Álmosan dörzsölte meg a szemét megkérdezve:

– Ki az már ilyenkor?

– Íme az ajtód előtt állok, és zörgetek – hallott egy halk hangot kintről.

– De ki az? – kérdezte megint Kristóf.

– Én az Úr Jézus vagyok – felelte a hang –, és az ajtód előtt állok és szeretnék bemenni és veled vacsorázni.

– No, de ilyenkor? Én most aludni akarok végre – felelte Kristóf álmosan. – Majd máskor!

Az Úr Jézus még sokáig kint állt. Halkan zörgetett nem egyszer, nem kétszer, de nem engedték be. Süket fülekre talált. Aztán bánatosan tovább ment. Egyik ajtótól a másikig, mindenhová bekopogva. Volt ahol talán kinéztek a kukucskáló ablakon, de mégsem engedték be. Így újra tovább kellett mennie. – Vajon létezik-e olyan ajtó, olyan lakás, ami az Úr Jézus előtt zárva lehetne? – De ő mégis kint maradt! Pedig sokan hallották, hogy zörget, de nem nyitották ki az ajtót. Mert benn túlságosan nagy volt a zaj? Vagy annyira el voltak foglalva a saját örömeikkel, bánataikkal, esetleg egymással? Vagy a hangos rádióból, tévéből áradó zenével, filmélményekkel, hogy hogy nem vették észre a halk kopogó hangot? Az Úr Jézus helyét más egyéb vette birtokába a szívükben.

De vajon mi foglalta el Kristóf szívében is az ő helyét? Becsvágy, szerelem, pénz, keserűség, bánat? Nem! Ő saját maga üzte el a fáradtságára hivatkozva. De Jézus többször is visszatért hozzá halkan kopogva. Elmehetett volna, hiszen Kristóf nem engedte be, de ő nem tette, s mindig visszatért hozzá. Továbbra is kint állt az ajtaja előtt és zörgetett, mert szerette volna visszaadni Kristófnak az elveszítette békességét. Szerette volna megajándékozni a bánata, keserűsége helyett egy nyugodt örömteli élettel.

Vajon az éjszaka sötét csendjében végre felébredt Kristóf, hogy meghallja Jézus halk kopogását? Eljutott a szívéig, hogy valaki meg akarja vigasztalni bánatában, és vele akar vacsorázni? Reméljük igen! Átélhette ezt az örömteli boldogságot!

Bari Gábor: Reggeli töredék

Ülök csak magamba esve
nyugtatom vörösben úszó szemem.
Gondolatokra kapukat tárok
s szavak kúsznak papírra kéjesen...

Valahol fárad már a nappal
nyughelye megvakult verem.
Bennem az éjszakám veszett el
s versorban pihen édesdeden...

Leskó Imre: Értelmezés

Ízkarmester ként dirigál, ha kínál,
Hidegtála gerjeszt forró hangulatot,
Korgó gyomor elcsendesedik legott!
Érzem, most meg kellett érnem:
Ünneplőbe öltöztetett „Hidegtál Éden”
Meggyőzően kínál, mintha önmagát
Áldozná a gasztronómia oltárán!
S almájába harap jelképesen sok Ádám.
Ő biztat a zabálás bűnbeesésére,
Rozika a városházi légkör ékessége!

Bor István Iván grafikája

Szádváry Margit: Halottak napján

Fáradt testünk így őszidőn,
mint elhanyagolt, gazos temető,
hol a rég nyílt nemes virágok
elvadult gyomként takarják
a horpadt sírdombokat,
s kopottan él már az emlékezet,
mint bedőlt fejfák fakult nevei,
kiket fel-felvillant a képzelet.
Arcvonásaikat már összemosta az idő,
a nagy szürkére festő mester,
s furcsa, hogy ismertük őket,
éltek, nevettek, szerettek,
de lépteik nyomát már
nem őrzi út, fű nőtte be.
S ahogy kifakulunk mi is
e földi világból,
úgy hal meg róluk, rólunk,
velünk az emlékezet.

Lantos Tímea: Egymásra pakolt napok

Mennyi feszültség gyúl lángra,
mit elnyom a téli halál,
mert ki feltámad,
az már tudja mi az, hogy máglya,
s hallotta Isten szavát.

Mennyi feszültség robban a nyárban,
ezer színben tombol a feltámadás,
anya lett újra
félteve simogatja
véres kínnal szült fiát.

Mennyi feszültség rezzen e nyárban,
egymásra pakolt napok
között mocorog a megbocsájtás,
s ordítja süket füleknek,
hogy a megváltás
oly távoli onnan, hol a szív hirdet halált...

Leányvári Adrienn: Ősz tündér

Piros-barna köntösbe
öltözik az őszi táj,
sárguló lombkoronán
vígán dalol száz madár.

Színes levelet hullajt
lassan minden kicsi ág,
magasló fa odvába
szorgos mókus szaladgál.

Napsugárban úszik még
ez a sokszínű világ,
kirándulni hív minden
hegy, völgy, orom, bérc és vár.

Fenyőerdő sűrűjén
egy vaddisznó csorda jár,
avartakaróra lép
szarvas, őzbak, rókapár.

Erdő-mező érlel most
Ízes, édes kincseket,
s ősztündére táncot lejt
a szikrázó bérceken.

Simon M. Veronika festménye

Vengrinyák János: A holdvilághoz

Ábrándos holdvilág
tele képpel ragyogsz.
Bolydul a természet.
A meggyötört testemben
izgalom mocorog.

Szerelmesek ölelése
forróbb ez éjszakán.
Fénysugarak lövellnek,
amit kapsz a Naptól
és megmutatod magadat,
úgy szívedből igazán.

Reményt adsz a költőnek,
mert változik alakod.
Nincs rá garancia,
hogy a Múzsám
egyformán ostoroz.
Egyszer talán erősebb,
máskor gyengébb a csapás.
Te sem tündökölhetsz
az év minden szakán.

De ha szerencsém van
és nem takar felhő,
vágj a génjeimben
a szépre, jóra megnő.
Csodállak Téged,
reménnyel töltött el.
Te vagy a lelkenek:
fogyásoddal, növekedéseddal;
a Hitet adó jel.

Visszavonták Kertész Ákos díszpolgári címét

Visszavonta Kertész Ákos író budapesti díszpolgári címét a Fővárosi Közgyűlés szerdán, rendkívüli ülésén. Az előterjesztést 20 igen, 9 nem és 2 tartózkodó szavazattal fogadta el a testület.

Az Amerikai Népszavában augusztus 29-én jelent meg Kertész Ákos nyílt levele, amelyben az író úgy fogalmaz:

„A magyar genetikusan alattvaló. József Attila talált mentséget: „ezer éve magával kötve, mint a kéve sunyít, vagy parancsot követ.” De ez nem mentség arra, hogy a magyar a legsúlyosabb történelmi bűnökért sem érez egy szikrányi lelkiismeret-furdalást, hogy mindent másra hárít, hogy mindig másra mutogat, hogy boldogan dagonyázik a diktatúra pocsolyájában, rőfög és zabálja a moslékot, és nem akar tudni róla, hogy le fogják szűrni. Hogy se tanulni, se dolgozni nem tud és nem akar, csak irigyelni, és ha módja van, legyilkolni azt, aki munkával, tanulással, innovációval viszi valamire. Ma már a második világháború borzalmaiért, a holokausztért egyedül a magyar a felelős, mert a magyar nép az (a német néppel ellentétben), amelyik se be nem vallotta, meg nem gyónta a bűneit, se töredelmes bűnbánatot nem tanúsított, se meg nem fogadta, hogy soha többé, se bűnbocsánatért nem esdekelt. Így aztán nem is kapott soha fölloldozást!”

Az írás felbolygatta a hazai közvéleményt, Kertész sorait több baloldali publicista is károsnak és védhetetlennek nevezte. A kormány azzal fenyegette meg az írókat, hogy visszavonják tőlük a Kossuth-díjat, ha nem kér soraiért bocsánatot.

Kertész Ákos szeptember 2-án az MTI-nek úgy reagált: amit írt, azt az Amerikai Népszavának írta, s véleménye szerint azt itthon nem kérhetik rajta számon.

Kertész Ákos később közleményében ezt írta:

„Az Amerikai Népszavához írt publicisztikámban szereplő mondatot: “A magyar genetikusan alattvaló” – ezúttal helyreigazítom. Helyesen ilyen mondat nincs. Örömmel értesültem, hogy a holokauszttal kapcsolatban az elmaradt bocsánatkérés ügyében helyreigazítottak mások. Ezzel az ügyet lezártam.”

Kérdés, hogy ezt elfogadja-e a kormány bocsánatkérésnek.

Forrás: Internet.

November 13.- a magyar nyelv napja

Az Országgyűlés 2011. szeptember 26-án egyhangúlag, 339 igen szavazattal, ellenszavazat és tartózkodás nélkül november 13-át a magyar nyelv napjává nyilvánította. Ezzel lehetőséget teremt arra, hogy évente egyszer a közfigyelem hivatalosan is a szellemi-kulturális örökségünk és nemzeti identitásunk alapját jelentő magyar nyelvre irányuljon.

November 13. – amely a magyart államnyelvvé tevő törvény 1844-es elfogadásának időpontja – ezután alkalmat ad az oktatási, a tudományos és a kulturális intézményeknek, a médiának, az anyanyelvápolással foglalkozó civil szervezeteknek, közösségeknek a magyar nyelv közös megünneplésére, a hagyományőrzéssel, a nyelvvédelemmel és - fejlesztéssel kapcsolatos tudásuk és szándékaik megjelenítésére, kezdeményezések elindítására.

A Nemzeti Erőforrás Minisztérium az Anyanyelvápolók Szövetségével, a magyar nyelv napját kezdeményező civil szervezettel együttműködve készül az idei ünnepre.

A minisztérium eddig is számos, az anyanyelvünk ápolását szolgáló programot támogatott: többek között a Kazinczy-gálát, az Édes anyanyelvünk országos nyelvhasználati versenyt, a Lőrincze-díjat, a Magyar Nyelv Múzeuma rendezvényeit, s emellett az Anyanyelvápolók Szövetségével együtt anyanyelvi pályázatot is hirdetett, amelynek eredményét október 4-én hirdeti ki.

Forrás: <http://kultura.hu>.

Kiss Enikő fotója (III. helyezett, 2011)

Demény Zita fotója (VI. helyezett, 2011)

Bartók Andrásné Gyöngyvér fotója (Aranyfotó-díj, 2011)